

Rovaniemi – zimní běžecký závod na 150 km z pohledu Ríši Štěpánka

Sedím v Helsinkách a koukám na naleštěný šňupák bílé obludy, která se chystá odvézt lidi přímo do oblak a dá-li Bůh, znovu je i z té výšky snést. Kterým směrem se vydali, bych se mohl dočíst z přehledných cedulí, ale je mi to jedno. Se mnou se totiž před chvílí něco podobného sneslo na zem, a všem tady je očividně jedno, odkud jsem přiletěl a kam budu pokračovat. Zdánlivý chaos má svůj řád, který se nesnažím pochopit. Zvedám zrak od obrazovky a připadá mi, že se to monstrum na mě usmívá. Všichni ho obskakují, aby bylo připraveno pro další let. A možná můj dojem je jen pokračováním událostí, které se udály v minulých dnech. Možná konstruktéři schválně navrhnou tvar příště letadel tak, aby budila dojem přátelství a pohody, aby i ti největší strašpytlové nabyli dojmu, že tady se opravdu nemůže nic stát. Tato letadlová princezna předvádí vrchol pantomimy a přitom nehne ani brvou.

Taky se usmiju, protože mě přiblížila z Rovaniemi, kdyby to někoho zajímalo, ale nezajímá. Město, od kterého hranice polárního kruhu leží jen cca 7km. Město, kde je zima zimou tak, jak ji znám ze svého dětství. Zasněžená a mrznoucí.

Co mě sem vlastně přitáhlo, kdo mi to nakukal, že tady se děje zase něco nového? Má to jen 5 písmen, z nichž jedno se opakuje dvakrát, Peggy. Dítě s nepochopitelnou vůlí a odhodláním, za kterým já vidím však něco víc než je boj s limity. Vidím tam snahu splnit si svůj životní sen. Sen o přirozeném životě a lidské čistotě. Těžko ji pochopí ten, kdo stejně nemyslí. Dovolím si o ní napsat, že je to osobnost, která zdolává výzvy sportovního světa kategorie extrémů. Jej soupeři jsou často ve věku jejího otce. Dítě, jemuž je 21 let a mohla by být mou dcerou. Na rovinu, jsem rád, že není. Ano, to Ona zasela a já sklídlil. Zimní ultramaraton ve Finském Rovaniemi. Nonstop závod bez zabezpečení na 150 kilometrů. Trať, která vede cestou necestou poblíž polárního kruhu. Závod se koná v únoru a pořadatel varuje před mrazy až -30 ° C, což pro běh ve sněhu není úplně ideální teplota. Samozřejmě je to ta horní hranice, ale povinná výbava, která je na startu důsledně kontrolována, vás má ochránit v případě noclehu pod širým nebem. Vše potřebné si vezete nebo nesete sami. Limit pro dokončení závodu je 42 hodin. Jednotlivé kontroly, kterými procházíte, mají časové limity a pokud se do nich nevezete, váš závod je u konce. Tak na tuto výzvu jsem odletěl 18. 2. 2016 z Prahy.

Byl to čtvrtek. Toto si pamatuji zcela přesně, protože jsem svého andílka odvedl do školky s tím, že ji zase v úterý ze školky vyzvednu. To víte střídavá péče (ale to je spíš na jiné povídání). Ani nevěděla, že odlétám až tam, kde bydlí samotný Santa. Naštěstí zná jeho kolegu Mikuláše a tento strejda by jí stejně nic neřekl. Ale ať jsem letěl kamkoliv, v jejím světě to není nijak důležitý, protože ona má svůj zatím ještě dětský svět a já doufám, že do toho světa dospělých nebude nijak spěchat. Pohodila blondatými vlásy, zamávala a zmizela mi na pět dní z dohledu.

Od tohoto okamžiku běží můj, zatím ještě český závod. Závod s časem. Nasednout v Praze, dosednout v Helsinkách a za osm hodin zase pokračovat do Rovaniemi byl můj úkol. Vždycky si říkám, jak je to možný, že má člověk tolik času a nakonec tak, tak stihne autobus do Prahy. Do Brna jsem odjížděl s tím, že pokud nestihnu autobusový spoj, budu muset jet autem, které nechám u známých před domem. Vlakové spojení, které mi bylo vyhledáno a které mělo krásně navazovat na spoj na letiště, jsem již dávno pohřbil. Některé lidi můj styl života přivádí do němého, myslím negativního úžasu. Přiznám se, že mě někdy taky. Ještě, že jsem svého psa odvezl k bratrovi již den před tím, jinak by musela má věrná Maďarská ohačka letět asi se mnou. Pokud nemáte kolem sebe tým lidí, kteří jsou připraveni kdykoliv pomoci, pak věřte, že můžete mít podle počtu závazků docela problém. Snažím se, aby moje okolí tím co nejméně trpělo. Věděl jsem, že musím vše zabezpečit tak, aby vše klapalo a bylo dle mého nejlepšího vědomí a svědomí. Nikdo nemůže za to, že si najdete výzvu a k ní směřují všechny přípravy. Je to takové, jak já říkám procitnutí. Znovu se ukáže, koho máte ve své blízkosti. Často se mnohé i mnozí vybarví. Taková malá hodinka pravdy.

Nejsem častým konzumentem leteckých nabídek a tak vše bylo opředeno určitou nervozitou. Naposledy jsem letěl organizovaným letem před 8 lety a teď sám, bez jazykových dovedností, poletím zase. Jo pardon, ne sám. Poletí se mnou ještě Vašek. Sice nevím kdo to je, ale prý jsme se již viděli. Mílař, jasně kdo jiný může říct, že se známe. Kdo jednou jel míle, automaticky se řadí k vašim známým. Vždycky totiž najdete společné téma.

Tato cesta vůbec byla opředena různými překvapeními. Ubytko není problém, říká kdo? Říká Peggy. Ubytuje nás polský kamarád, takže grátis. Možná pod tíhou Pegginiých migrantů z Česka, polský kamarád z Finska, právě na tento termín, raději odletěl pryč.

Další jistotou zajištění ubytování byl kamarád Kuba. S Kubou jsem již jednu zkušenost měl. Zajišťoval mě ubytko na Mácháči. Moc se mi to líbilo. Spal jsem na betonu. To však bylo září a ne únor ve Finsku. Po Kubově ujištění, že vše je v pohodě, jsem znejistěl. Náhodný průzkum ubytování v Rovaniemi se jevil jako život umírajícího. Vyprchával s každou minutou. Nedal jsem to. S pomocí všech mých blízkých jsem si ubytování zajistil a trochu se mi ulevilo.

Nikdy jsem v těchto končinách nebyl a pořadatel říká, připravte se na teploty maximálně -30 °C. Jak se obléci, co s sebou? Jak se spí ve spacáku v zimě někde v záhrabu? A další otázky pro kluka z Moravy, který na zimu vzpomíná jen z let svého mládí. Začalo shánění a oslovování sponzorů. Oblečení, obuv, doplňky a hlavně rady zkušených, to byl úkol minulých měsíců. Bylo toho celkem dost, co jsem musel sehnat, zajistit, prostě dát dohromady s minimem prostředků.

Moji sponzoři z loňska mě nezklamali a přibyli další. Letenka zaplácena, oblečen i obut rovněž díky sponzorům. Boby (Finsky řečeno „pulka“) zamluveny za pronájem 30 €, startovné mají ZTP zdarma, takže 350 € ušetřeno. Ubytko vyšlo na 4500 Kč. Nejvíc nervů mě stál můj dres. Dres jsem přebíral v 8 hodin večer před odletem a samozřejmě neseděl. Zachovám si pověst slušňáka a nepoužiji žádný vulgarismus a tak se pouze dozvíte, že jsem byl rozzloben a taky zklamán. Tolik mě na tom záleželo. Představoval jsem si nafocený dres s logy sponzorů na všech možných místech a nic. Vysvětluje toto někomu. Buď vám neuvěří a nebo se zeptá proč?? Proč šiješ u někoho tak nespolehlivého? Na tuto otázku vždycky odpovídám něco o spokojenosti s designem atd., ale nevím, jestli jsou to správné argumenty.

Sláva balím nebo spíš se snažím dostat všechny věci, co mám, do menšího zavazadla. Sněžnice, spacák, alumatka, oblečení atd. Redukuji. Část oblečení si oblékám na sebe a uvolňuji místo v zavazadle. Letím i v botách, které mám na závod. Náhradní zůstávají doma. Vše vsázím na jednu kartu. Speciálky od Scarpy (rozumějte běžecské boty do firmy Scarpa) mě musí podržet nejen cestou tam i zpět, ale i po dobu závodu. Elastáky, zateplovací kalhoty, bunda, vlněné prádlo, to vše jsem dostal na sebe a tak jsem mohl dopnout zip mé cestovní tašky. Na palubu letadla jsem vstupoval s elegantním zavazadlem plným elektroniky. Pořád mám na mysli, že musím mít u sebe vše důležité. Peníze, doklady a letenky, to všechno potřebuji mít u sebe pro případ, že bych přišel o zavazadlo v nákladním prostoru. S tímto se domů určitě dostanu. Vše ostatní k návratu domů nepotřebuji.

Autobus do Prahy jsem stihl jen díky tomu, že jsem našel místo na zaparkování poblíž odjezdu autobusů. Nezaparkovat téměř okamžitě, tak jedu do Prahy autem, protože bych již žádným spojem odlet v dostatečném předstihu nestihl. Já se nad sebou často pozastavuji a ptám se sám sebe: „Jak je to možné, že mám tolik času a najednou jedu na hraně možnosti a zázraku?“

Kupuji jízdenku a zbývá mi pět minut do odjezdu. Podotýkám, že je malý zázrak, že mají místo. Hurá! Sedím v autobuse a pouštím si film. Nechci nic dělat, nechci na nic myslet, chci jen vnímat pohybující se obrázky a vnořit se do děje. Cesta na letiště již proběhla v klidu a v pohodě. Telefonicky jsem se spojil s Vaškem, kterého jsem nakonec potkal na letišti. Anglicky neuměl a pořád se něčeho bál. Nejdřív startu, potom přistání, bál se projít do free zóny atd. Nabyl jsem sebevědomí. Od této chvíle jsem alespoň věděl, že je tady minimálně jeden, který je na tom hůř než já. A mám ještě jednoho přítele na telefonu. Je jím táta Peggy, který mě instruuje všemi informacemi, co se týká odletu i příletu. Peggy mu kladla na srdce, že se o mě musí postarat. Zaplať jí tuto službu, víte kdo?? Táta se snažil na jedničku. Nahrál mi mapu Finska, do ní zanesl mapu závodu i cesty na ubytování. Dokonce mi i volal, jak jsem přistál, jak postupuji atd. Jo paráda. Říkal si manažer manažera.

Do Helsinek jsme přiletěli před desátou. Měl jsem zde jeden cíl. Najít kóje na spaní, o kterých mi vyprávěla Peggy. Prý paráda. Zavřeš se tam a spíš. Vašek se svými obavami byl brzdou a tak jsem zavelel vstoupit do free zóny a najít kóje. Měli jsme spoustu času a noc před námi. Heuréka, našel jsem je, jenže ouha, cena za hodinu 6 €. Je pravdou, že při více hodinách se cena lehce snižovala, ale i tak jsme s díky odmítli. Myslím, že celá noc by nás každého vyšla na 45 €. Nezlomil nás ani úsměv exotické krásky, která nám za mírný poplatek nabídla i deku. Bylo rozhodnuto. Spíme na lavičkách v odlehlé části letiště, kde je alespoň trochu přitímí. Přes prosklenou stěnu letiště můžeme sledovat ruch na letištní ploše. Nic moc se

tam nedělo. Netrvalo dlouho a usínám. Vašek nemůže spát a já asi vím příčinu. Za jedno mu musím být vděčný. Díky svému strachu a nejistotě zjistil, že náš let odlétá z jiného gatu. Já bych tam seděl, dokud by mě nevyvolali. Let byl klidný a jeho průběh mi, naštěstí, neposkytl téma na větší rozepisování.

V Rovaniemi mě měla čekat Peggy s autem a zavést mě do centra. Správně jsem napsal, měla. Proč mě nepřekvapuje, že tady nikdo není? Ona má jednu takovou vlastnost. Pokud si dáme sraz v 9.00hod. v Praze kdekoliv, tak já tam z Brna jsem plus mínus 5 minut a Peggy má zpoždění tak 20 minut a to mi volá ještě z kola, že už jede. Usmívám se a je mi jasné, že si nepředělali čas. Je zde o hodinu víc, než u nás. Na moji sms s textem „kde jsou“, reaguje dotazem, jestli jsem přiletěl o hodinu dřív. Pro mě naprosto nepochopitelná otázka. V duchu si představuji, jak na to pilot šlápl a nahnal hodinu. Ale jsem v pohodě, není kam spěchat. Za okny letiště mě zdraví finská zima a do města se vždycky nějak dostanu. Peggy vyslala Adama a ten pro mě dojel cca do půl hodiny. Vzal mě na prohlídku Santovy vesničky a na hranici polárního kruhu. Kdo že je Adam? To je přítel Peggy. Doufám, že touto informací jsem rozmetl očekávání hltačů senzací o nějakém románu na polárním kruhu, ať už s Peggy nebo s Adamem. Já myslím, že na takové věci tady máme naši bulvární stoku, která nás podobnými hloupostmi zásobuje.

Najednou jsem si uvědomil, že jsem tam a byl to zvláštní pocit, být tak daleko od domova přímo tady na té pomyslné hranici polárního kruhu. Nezbytná fota a hurá do města. Peggy zatím jela z prostoru nikoho, kde spali s Adamem v záhrabu, prostě někde ve sněhu. Měla to cca 15km k hotelu, kde se měl konat meeting k závodu. Mezitím mě Adam měl snést modré z nebe. Finsko je hezké tím, že se zde sníh jen odhrnuje a co se neodhrne, to se ujezdí. Žádné solení, žádné posypy a jde to. Nechci to srovnávat s naší zemičkou a našimi řidiči. To nechám senzacechtivým médiím, které tím dokáží zaplavit první i druhé a třeba i třetí strany svých plátek, jen aby prodali a čím víc popudili občany a udrželi je v tom zvláštním, promiňte mi ten neodborně vulgární výraz „nasralizmu“, tím lépe, protože toto na lidi funguje. Čím víc morbidní tím lépe. Bohužel mám i osobní zkušenost.

Ale zpět do Rovaniemi, nebo mě ještě nějaký šťoura zažaluje a je jedno za co, protože já věřím, že při způsobu fungování našeho soudnictví a mé smůle se soudy, by to určitě vyhrál.

Zatím co se Peggy snaží dojet do Rovaniemi, my s Adamem objíždíme obě adresy mého ubytování. Již vím, kde bydlím a konečně se setkávám i s Peggy, která se klepe jak drahý pes. Jdeme na uvítací ceremoniál. První problém nastává u kontroly vybavy. Můj spacák má extrém -32°C. Organizátor vyžadoval komfort -32 °C. Nekompromisně se ozývá „NO,sorry, NO!“ „Tak to je paráda,“ pomyslí si. Ještě jsem si to zjišťoval a bylo mi řečeno, že tyto parametry stačí. Řeším to zapůjčením žďáráku (speciální nepromokavý pytel, který komfort spacího pytle zvýší díky své voděodolnosti). Prošlo to. Samozřejmě jsem to udělal po česku. Žďárák jsem hned po schválení vrátil majitelce. Postupuji v řadě, a jelikož jim fakt nerozumím, tak předkládám ke kontrole mechanicky věci, které předložil i můj předchůdce. Potom ale přišel dotaz, ze kterého mě bylo povědomé slovo pulka. Myslel jsem, že se ptají na délku tratě a tak souhlasně kývu hlavou a opakuji: „ pulka, yes pulka“ a česky dodávám sto padesát kilometrů, ale to mi již předali pověstné boby, kterým se tady říká pulka. Trapas? Ne, my si jen nerozuměli navzájem. Hlavní je se stále usmívat a nebyť negativní. To se mi dařilo. Tak hurá pro informace. Vše v angličtině, což mi opravdu vyhovuje. Znáám asi třináct slov a žádné z nich tady nezaznělo. Asi vám došlo, že jsem tady zbytečný. Všichni se tváří jak tětivy luku a moje dotazy typu „Co říkal?“ je evidentně ruší. Kašlu na to, stejně je to tady jako vždy. Každý si hrabe na svém písčúku. Po meetingu posbírám informace od různých lidí. Nic, co bych nepředpokládal. Jediná znepokojující informace je, že na kontrolních stanovištích je zakázaná jakákoliv pomoc. Kontrolní stanoviště jsou body na trase, kde je vždy oheň a voda. Důležité je, že se zde zapisuje váš příchod a odchod. Pro mě to byl důvod naučit se číslo 37 anglicky, abych tam nevypadal jako nějaký nevzdělanec. Jsem si vědom toho, co dokážu a dobře vím, že jsou věci, které sám s jednou rukou nedokážu. Našněrovat se do batohu, zapnout ledvinu, je bez nějakého opěrného bodu téměř nemožné. Uvědomoval jsem si totiž, že vše bude venku v zimě a pokud mě zkrěhnou prsty, tak to bude fakt problém pro jejich motoriku. Je pravda, že při závodech nijak extrémně nepiji, ale kdo ví, jak to bude tady? Jsem zde nováčkem, který má z tohoto závodu respekt. Už ať je odstartováno!! Vždycky se těším, až se závod rozběhne a já jsem tam, kam patřím. Nutno podotknout, že se cítím dobře. Na start přicházím mezi posledními, ale tady je to jedno. I kdybych přišel 10 minut po startu, tak se nic neděje. Je to jen o psychice, a pokud si srovnáš hlavu, tak víš, že závod má 150km a to je na dlouho. Můj cíl byl uběhnout trať do 30hodin. Již počáteční

průměr mě však trochu zaskočil. Bořící se sníh a změkklá trať nedovolovala nějak moc rychle postupovat. Upřímně řečeno, jsem vsázel na to, že mně hlava pomůže, kdyby přišel nějaký problém.

Tak jsem se dočkal. Start je v 9 hodin a venku je pořád taková zvláštní šedo tma. Člověk podvědomě očekává rozednění a ono nic nepřichází. Lumeny se tady neplývají. Zvláštní pustá krajina. Vlastně běžíme po zamrzlém korytu řeky, na níž jsou jakési provizorní cesty od sněžných skútrů. Teplota není optimální a čím se blíží více nule, tím se závod stává těžším. Sníh není dostatečně tvrdý a znesnadňuje pohyb v před. Nerovnost terénu dává zabrat kotníkům i vnitřním stranám stehen. Všichni se těší, až nás pohltí příroda. První kilometry se klikatí po řece a tak vidíte svoje rychlejší soupeře i několik set metrů před sebou. Startovali jsme všichni společně. Cyklisté, běžci i lyžaři, a tak se pole roztáhlo na pěkné délce. Paradoxně není pravdou, že cyklisté musí být nejrychlejší. Je to opravdu o zkušenostech a umu. Předbíhal jsem cyklisty, kteří nebyli ani schopni na kolo nasednout a tak mě napadlo, proč tady jsou?? Jedno vím určitě. Tento druh cyklistiky nebude mojí prioritou. Pohodově se posunuji po úzké pěšině a střídavě předbímám a jsem předbímán. Chvilí běžím za běžkařema, potom předbímám cyklisty, za chvíli jiní předbímají mě. Chvilí běžím za slečnou, která má pěkný zadek a tak si dlouhou chvíli krátím pohledem na ženské partie. Blbý? Proč? Už jste něco takového běželi? Tak mě nesuďte. Netušil jsem, kolikrát se za závod ještě potkáme. Budeme svědky svých krizí a dokonce i jejího konce v závodě. Pulka se poslušně pohybuje za mnou a nijak zvlášť mě neomezuje. Mám v ní na míru ušitý speciální vak. Teď si tak říkám, že je na místě se omluvit Petrovi a Tomovi. Že nevíte kdo to je? To jsou majitelé plzeňské firmy Everbike (www.everbike.cz), která se zabývá výrobou beznosičových brašen pro extrémní závody. To právě oni se stávají obětí mých představ, plánů a vizí, které nakonec v nemožných termínech dokáží vyřešit. Neopomenu taky paní Magdu, která moje představy a sny realizuje. Doladí, popřípadě zkrátí moje představy a nakonec v termínu svůj výrobek předá a věřte nevěřte, vše ve 100% kvalitě. Tak že posílám díky do Plzně a věřte, že strejda z Moravy zase přijede! Můj návrh a jejich provedení rovná se super výrobek. Díky nízkému těžišti se ani jednou pulka nepřevrátila. Uspořádání uvnitř mně dovolovalo pohodlně a hlavně rychle se orientovat ve svých věcech.

Oblečen jsem celkem spoře. Teplota se pohybuje kolem -3 °C a to bude křest pro moji výstroj. Firma Summit trade mě vybavila termoprádlem od firmy Ortovox řadou Merino competition . Dále novinkou od firmy Montain Equipment bundou „ Kinesis Jacket“, využívající novinku v materiálech nesoucí název Polartech Alpha. Vrchní vrstvu pro případ nadměrné vlhkosti měla zabezpečit bunda od Montain Equipment pod názvem Mikron Jacket. Přes elastáky se zimním zátěrem jsem měl oblečeny převlekové primaloftové tříčtvrteční kalhoty od firmy „Montura“. Ty mi dodal Roman z firmy Alpsport. Podotýkám, že skvělá věc nejen pro skialpináře, ale i pro takové aktivity jakou je tento ultramaraton a jiné zimní outdoorové aktivity. Nohy jsem svěřil do péče ponožek firmy Bridgedale, se kterými jsem vklouzl do speciálů od Scarpy pod názvem Neutron G. Boty nad kotníky s manžetou proti zapadávání sněhu nebo nečistot. Návleky jsem nepoužil. Věděl jsem, že cca každých 20 km bude nějaká kontrola. Největší „díra“ bude po kontrole na 89 kilometru, kdy bude cca 30 km území nikoho. Území, kde musím mít dostatek pití i jídla. Jídla mám dost. Tak nějak jsem si to rozplánoval. Z Česka jsem si přivezl salám, slaninu i pečivo. Dnes vím, co byla chyba. Nikdy jsem nejedl chleba s vysočinou a nyní jsem si naordinoval dokonce více zrný chléb. Müsli tyčinky a nějaká ta dobrota, mě měly přenést přes chvíle nejtěžší. Nastřelovák (rozumějte podpůrnou látku na probuzení organismu) jsem měl jen jeden a v panice jsem si koupil jeden redbull. Měl jsem vézt raději plato redbullů, než tolik jídla. Ale jak jsem již výše napsal, nepředbíhejme. Vše má svůj čas.

Stopa na jezeře se měnila co každých 100 m. Tu bylo zamrzluto, tu bylo zaváto. Vyjeté koleje od skútrů a zaváté stopy od lyží. Něco jako rozbitá polní cesta ve sněhové úpravě. Nohy vám tančí na zmrazcích a boří se do připravených pastí. Vyzkoušíte jinou stopu a jste v pasti. Po chvíli závodu přestávám experimentovat. Tady nic nevymyslím. První, druhou i třetí kontrolu jen procházím, zapisuji odchod a příchod a hurá dál. Konečně pryč z řeky. První stoupání je příjemnou změnou i prvním seznámením s chováním pulky. Trochu ji cítíte, ale nijak to neomezuje. Tyčky navlečené na lanech ji při sjezdech brzdí, takže vám nenajíždí na paty. Stoupání je zážitek. Ušlapaný, chcete-li udusaný, sníh od rychlejších závodníků pod nohama povoluje a postup zpomaluje. Nechce se mi vytahovat sněžnice. Po chvíli však svoji lenost, nebo chcete-li taktiku, přehodnocuji. Mít v rukávu eso a včas jej nepoužít je chybou. Zastavuji a odepínám pulku. Rozepínám je dynamické slovo, já rozšroubovávám karabiny a to jednou

rukou jde fakt pomalu. Není jiného způsobu, jak se dostat do vaku. Pomalu ale jistě se blíží soupeři. Již jsem si na některé zvykl. Potkáváme se a různě mjííme. Pozdravíme se a většinou se mě zeptají, jestli je vše v pořádku. S úsměvem odpovídám, že ano. Trochu lopocení, ale sněžnice jsou nasazeny. Dotahují pásky a vyrážím. Jde to v pohodě, sněžnice jsou počasím i terénem nepolíbené. Teď se nekompromisně zakusují do sněhu a já si připadám, jako když u auta zapne turbo. Italové, kteří moje předbíhání neradi vidí, nechápou. Stáhl jsem jejich náskok a nastupuji do kopce i pro mě s nepochopitelnou razancí. Sám koukám a mám z toho dobrý pocit. Nové modely sněžnic od TSL váží jen 640 g a pro tento závod jsou ideální. Musí se počítat s tím, že při pohybu s nimi je sníh za vámi vyhazován a zasahuje zadní stranu nohou od kotníku směrem nahoru sněhem. Čím rychleji jdete, tím sníh létá výš, ale to je asi logické, když je sněžnice pevně spjata s vaší botou. Každopádně na měkkém a rozbitém terénu mi sněžnice hodně pomohly. Stabilita a jistota, kterou mi poskytly, byla k nezaplacení. Přemýšlím, kdy je vlastně sundám a odpověď byla za pár kilometrů na světě. Cesta s tvrdým podkladem nebyla pro sněžnice s hroty tím pravým ořechovým. Sundávám je a přivazuji na svůj vak. Opět samozřejmě musím rozšroubovat karabiny, u kterých už vím, že nesmí být maticemi natočeny k tělu, neboť se jinak rozšroubují a v nejméně vhodnou chvíli se odpojí od pásu. Nastane pád lana s tyčkou i karabinou do sněhu. V lepším případě zůstane karabina na lanku a nemusím ji v tom prašanu hledat. Všem je asi jasné, že je to jako s tou namazanou stranou chleba při pádu na zem. Karabinu jsem hledal často. Vlhký sníh vyhazovaný sněžnicemi se mi lepil na lýtka i boty a vytvářel nežádoucí spojler. Ten však neměl vliv na moji rychlost ani na přítlak mých bot k zemi, ale jen ochlazoval, myslím, že v této oblasti určitě nezapálená lýtka. Když už studil moc, sníh jsem odstranil, ale stále víc přimrzal k jakýmkoliv výčnělkům. Přimrzal na boty, spodní hranu převlekových kraťasů a zamrzaly i řemínky sněžnic.

Super, pomyslel jsem si a byl jsem si vědom, že pokud mi na sněžnicích zamrznou řemínky nebo přezky, nebudu moct si je sundat ani obout bez pomoci. Brzy se moje teorie potvrdila. V dalším stoupání si odpojuji pulku a snažím se nazout sněžnice. Nějak je zaklapnu, ale pásky nejdou dotáhnout. Tak a je to, toto jsou chvíle, kdy se můj handycap představuje v plné síle. Zastavuje u mě Španěl a snaží se mi pomoci. Jsem vděčný i za tak neodbornou pomoc, kterou mi poskytuje. Po chvíli pro mě naprosto logických počinů, které uskutečnil, se ho snažím přesvědčit, že už je to dobrý. Věděl jsem, že není, ale to, co předváděl, mě již trochu začalo štvať. Nechápu, jak může být někdo tak netechnický typ! Jdu dál a sem tam to zkusím poopravit. Jím v průběhu chůze. Nemusím zastavovat, protože vše mám v ledvině a tak je vše daleko rychlejší. Nevím, proč experimentuju? Kdo mě nakukal koupit si vícezrnny chleba. Po půl dni závodu jsem chleba mohl sypat ptákům a ještě nějak zhořkl. Přestávám si pochutnávat a spíš se nutím. Nakonec se můj stravovací režim upravuje na nejnужnější přísun potravin a pití. Den se pomalu mění ve večer. Na čtvrté kontrole si dám hrníček vody. Obsluha na kontrolním bodu se raději otočí zády, než by vám pomohla. Ne, nebojte se, nebudu se prosit. Zním pravidla. Víím, že nejsem schopen si vodu sám do camelbeku pod bundou plechovým hrníčkem dolít a pomoc opravdu nečekám. Zatím vodu mám a spotřebu nemám nijak velkou. Tma na sebe nenechá dlouho čekat a tak zapínám zadní blikačku a nasazuji čelovku. Vše funguje a závod začíná mít nový rozměr. Představoval jsem si, jak mě za jasné noci přivítá osvětlená krajina a kužel světla z čelovky bude jen dotvářet příjemnou romantickou kulisu. Má naivní představa byla rozprášena zataženou oblohou a poletujícím sněhem. Jít po tmě mně nevdá. Tady mi nehrozí žádné nebezpečí. Zvířata se v tom sněhu nejsou schopna brodit a lidé nejsou vidět ani v osídlených oblastech. Největším problémem je spánkový deficit, který si začíná vybírat svou daň. Mám jen jeden povzbuzovač a snažím se ho ušetřit. Začínám zpomalovat a usínat. Tělo spotřebovává spoustu energie na topení. Vytváří teplo potřebné pro zahřívání. Poprvé jsem klekl (prostě jsem usnul za chůze) do závěje a uvědomil si, že situace začíná být vážná. Po té, co jsem zaklekl podruhé, odjišťuji nábojnici a vlévám energii do žil. Neskutečný nástup. Zase se začínám rozcházet a v duchu se děším, co bude dál. V záloze mám jen jeden redbull. Víím, že to bude fungovat jen několik hodin a pak si se mnou osude nalož, jak umíš. Po půl noci jsem na dalším kontrolním bodě. Víím, že už nefunguju. V předchozím kopci jsem co chvíli spal. Stál jsem na vyšlapané cestě a spal. Připadá mně, že mě všichni už předešli. Zkouším se rozpohybovat. Víím, že si musím odpočinout a nejlépe si na chvíli zdřímnout. Není kde. Upadám do závěje. Usnul jsem a pád do závěje mě trochu probouzí. Snažím se dostat ze sněhu a hlavně vstát. Uvědomuji si, jak překerní situace nastává. Plavu ve sněhu a snažím se dostat na cestičku. Pulka, přivázaná k mému pasu mi zrovna nepřidává. Koukám na ni a v duchu ji prosím, ať za mnou nesjíždí.

Kouká na mě a asi se baví. Nesjela. Odpojil jsem se, abych ji za sebou nestáhl a znovu musel proklínat šroubovací karabiny. Sundat rukavici a šroubovat dlouhý závit, strachujíc se, aby mě karabina nezapadla do sněhu, je víc než stresující. Vyškrábal jsem se ze závěje, nebo lépe řečeno z volného terénu, protože tady nejsou závěje. Tady totiž jsou cestičky, po kterých sem tam někdo projede skútre, ale ty jsou zafoukány a tak se to opakuje. To vytvoří sice tvrdší povrch, ale výškově jsou na tom cestičky i hluboký sníh stejně. Mám dost. Koukám doprava, koukám doleva a nevím, kam mám jít. Nevím, ze kterého směru jsem přišel. Prostě jsem spal za chůze a nevnímal krajinu. Stále padající sníh a vítr rychle zametají důkazy pohybu a já se rozhoduji. Ve své ospalosti a únavě z nevyspání mě nenapadne použít navigaci, kterou mám pověšenou na krku pod bundou v aktivním stavu. Vykročil jsem. Po chvíli proti mně jede cyklista a kouká na mě. „Vše v pořádku?“ ptá se anglicky. S úsměvem odpovídám, že ano. A on na mě, kam jdu? Řekl jsem mu, nebo lépe řečeno se snažil vysvětlit, že jdu závod jako on. Koukal na mě a naznačil, že jdu na druhou stranu. Přihloupě jsem se usmál a otočil kurz. Přiznám se, mám dost. Fyzicky jsem v pohodě, ale tělo chce spát a já mu to nedokážu vymluvit. Kontrolní stanoviště není daleko a tak to zkusím dojít. V kopci spím snad co 20 metrů a tak mě jiní závodníci předcházejí. Vše, co jsem nahlal jinde, je pryč. Spravedlnost je tady 100%. Ti co mě předešli při mé krizi, na jiných místech bojovali se stejnými problémy. Přiznám se, že mě to dost štve, ale není pomoci, tělo chce spát. Úsek na silnici byl ohraničen bariérou ze sněhu a tak moje šněrování silnice mělo mantinely. Jak jsem usínal, tak jsem šel od kraje ke kraji. A potom se to stalo. Otevírám oči a proti mně reflektory auta. Krve by se ve mně nedořezal. Mozek se rozjel na plné obrátky a snaží se vyhodnotit situaci. Vstupní informace jsou jasné. Šel jsem po silnici a teď mi do očí svítí reflektory auta. První co mě napadlo, je, že mě asi srazí. Rychle si uvědomuji, že to auto stojí. Po chvíli mi to došlo. Zhasnul mi můj pohybový aparát a já opět usnul ve stoje uprostřed silnice. Řidič mě viděl už z dálky a tak přijel na bezpečnou vzdálenost a zastavil. Nevím, jak tam dlouho stál a jak jsem tam dlouho spal. Uvědomoval jsem si závažnost situace, ale co tady chcete dělat? Omluvil jsem se gestem, zdvižením ruky a pohnul se kupředu.

Po chvíli mě silnice pustila do terénu a ten mě směřoval ke kontrolnímu stanovišti. Konečně vidím prosvítat oheň. Jsem zde. Sedám si k ohni ve sněžnicích. Snažím se usnout a opírám hlavu do dlaní. Kouří na mě oheň a padá na mě sníh. Je mi to jedno, tělo chce spát. Hodinu se trápím, klímám a chladnu. Sněžnice si nedovolím odepnout, možná by to ani nešlo sundat. Řemínky jsou látkové a voda s mrazem z nich udělaly plechové pásky, které nejdou povolit. Možná by se to povedlo, ale nikde není potvrzeno, že je dotáhnou. Je to nanic. Prekérní situace. Víím to, ale vydat se dál do tmy se rovná sebevraždě, v lepším případě nesmyslu. Víím, že za pár minut dalšího pohybu se dostaví krize a znovu budu spát. Vydržel jsem se u ohně trápit hodinu. Možná jsem i trochu pospal. Připadlo mně, že i lidé na tomto stanovišti kolegiálně ztichli. Možná se mnou cítili, možná jim bylo toho zoufalce zabořeného do vlastních dlaní líto, ale od toho se museli oprostít. Toto je závod bez zabezpečení a každý jede sám na sebe.

Zima mně nedovolila déle podřimovat. Cítím se lépe a vstávám. Dal jsem si pohárek vody a šel dál. Moc to nepomohlo. Pár hodin to jde a přicházejí halucinace. Po zemi vidím vysypané dopisy a snažím se je zvedat. Říkáte si, že jsem blázen? Ne, nejsem, ale tady není moc na výběr. Snažím se tu bariéru prolomit, ale je to boj. Už ať svítá, světlo mě snad probudí, nebo alespoň oblbne tělo a to znovu začne fungovat v denním režimu. S přibývajícím světlem se vynořují postavy tvořené stromy a sněhem. Vysoká vrstva sněhu sjíždějící z větví jehličnanů dokáže vytvořit z různých úhlů pohledu různé výjevy a tak se stává, že vidím lidi, tanky, nákladní auta, mimozemšťany atd. Toto nejsou halucinace, toto jsou optické klamy, které nám příroda připravuje. Docela dlouho jsem tomu věřil, než jsem to přestal brát vážně. Škoda, že jsem si tyto výjevy nefotil. Možná by na fotografiích nic nebylo, možná to byla opravdu práce mého přetíženého mozku nebo jen vyčerpání těla. Nevím. Teď je to již jedno. Ale i jiní závodníci mi potvrdili, že se s těmito klamy setkali.

Pořád jsem čekal na rozednění, které nějak nepřicházelo. Sněží celou noc a tak se místo rozednění pouze rozšeří. Stejně v tom šedém peklu znásobujícím se sněžením s větrem mně den nepřipadá jako den, ale jako mlhavé rozednívání trvající až do večera. Často nevidím ani stopy, vítr vše poklidí a sněhem přikryje a tak spoléhám na svoji navigaci a reflexní označení tratě organizátorem.

Samota, která zde panuje, není pro mě ničím novým ani nepřijemným, jen je zde jiné klima. Člověk si najednou uvědomí, že si nikde nesesedne, že stát znamená chladnout a potom se musí znovu zahřívát. Je

to takové malé prokletí ve chvíli, kdy má člověk, jak se říká lidově dost. Byla tady jedna věc, ze které jsem měl opravdu strach, nebo spíš jsem si přál, abych ji nemusel řešit. Jít v této přírodě vykonat naprosto běžnou věc a tou byla velká potřeba. Prostě jít na velkou. Ještě před startem jsem se donutil na hotelu jít na záchod (proto jsem přišel mezi posledními na start). Snažil jsem se udělat vše pro to, abych tuto záležitost nemusel řešit venku. Popravdě se mi nechtělo stahovat v tom mrazu kalhoty a dát v obdiv finské přírodě svoje pozadí. Jak malicherný důvod zhýčkaného pána. To jsem ani netušil, že tady to nepůjde odskočit si do přírody, protože tady se to bude muset řešit tam, kde právě stojíte. Nepůjde si někde odskočit elegantně za strom nebo keř, tady to opravdu nejde, protože ve chvíli, kdy sejdete z pevného povrchu, zaboříte se tak hluboko do sněhu, že už kalhoty nesundáte.

To, čeho jsem se obával, přišlo po půlnoci. Zjistil jsem, že jsem ani zdaleka nedomyslel podrobnosti tohoto úkonu. Tělo se nenechalo přesvědčit, že to necháme až do tepla. Široko daleko nikdo. Alespoň jsem si to myslel, neboť přes husté sněžení nevidím bílé ani červené světlo. Čekám na největší udržitelný tlak ve střevech. Jdu co nejvíc do kraje. Stahuji kalhoty, předřepávám a konám. Boby zůstávají připojeny po celou dobu aktu k mému tělu. S díky přijímám i zmrzlé vlhčené kapesníčky. Koho by to napadlo, že zmrznou? Vás? Nevěřím vám. Člověk se pořád učí :o)). Vše netrvá déle, než je nezbytně nutné. Teplota exkrementu je o mnoho vyšší než sněhu, do kterého se zabořil a tak když chci zamaskovat stopy po své úlevě, není téměř co zahrnovat.

Snad vás výše psaný odstavec nepohoršil, ale je nutné si uvědomit, že i takové věci patří k tomuto, stejně jako i k jiným závodům. Uvědomuji si, že jakákoliv činnost, která odvede mou pozornost od monotónní chůze a zaměstná mozek, mě probere a na chvíli obelstí moji únavu. Prostě se zvýší tepová frekvence a funguje to jako šlehnutí koně bičem. Škoda, že to nefunguje i tak dlouho. Přemýšlím o tom, jak je jiným závodníkům. Všichni jsme na stejné lodi. Sem tam mám i pocit, že jsem nejslabší, ale to jen do té chvíle, než někoho předejdu a z jeho pohybu a výrazu zjistím, že „utrpení“, které si vás najde, opravdu nikoho nevynechá.

Již dávno jsem se odnaučil posuzovat závodníky podle výstroje, a stejně tak i podle nastoupeného tempa. Spoléhám na funkčnost, ověřené věci a svoje zkušenosti, které s tímto druhem závodu nemám. Nejde o jeho délku, ale o klimatické podmínky. Co se týče vybavení, si myslím, že mám dostatečně kvalitní věci, které podtrhují tvrzení výrobců a následně prodejců o jejich funkčnosti. Skvělá kvalita, funkčnost, hmotnost i skladnost. Toto jsou ty nejvlastnosti, které bych vypíchl. Vlastně už víc není. No, možná by bylo, ale to už by neplatily většinou ty výše uvedené vlastnosti, díky jimž se řadí k těm kvalitním.

Firma Summit trade mi zapůjčila spacák pro takto extrémní teploty stejně jako péřovou bundu. Z Francie mi objednali sněžnice značky TSL- Symbioz Racing, které byly speciálně vyvinuty na běh. Opravdu jsem nevěděl na co se připravit, ale uvědomoval jsem si, že na druhé straně šachovnice nesedí nikdo jiný, než sama paní příroda a ta umí věci. Vyzbrojen pokorou a respektem jsem si uvědomoval, že vše tady bude o hlavě, vůli a troše toho nezbytného štěstí. A jak řekl, tak se stalo, řekl by básník.

Závod pokračoval dál. Ze zjištěného průměru pohybu jsem věděl, že čas pohybu na trati se již teď dost výrazně lišil od toho předpokládaného. Teď již vím, že tento závod bude o dokončení. To samotné bude úspěchem. Přiznám se, že jsem měl chuť to i zabalit. Usínání na trati, zamrzlé sněžnice, to vše mě docela lámalo. Na 89 km má být srub, kde by se dalo vlézt do tepla, dotankovat vodu, upravit výstroj a snad i trochu odpočinout. Přiznám se, že je to můj motor. Taková stanice poslední záchranu. Potom přijde ta největší díra, kdy cca 30km nebude nic. Jen pro představu je to cca 8-11 hodin chůze, ale záleží na počasí i hloubce sněhu, popřípadě tvrdosti tratě. Závod sám o sobě je fajn a přesto mě tady lámou jak pružný prut. Víím, že můj průměr nedosahuje 5km za hodinu a již se mi z hlavy celkem vykouřily myšlenky na nějaký dobrý čas. Teď již chvílemi zapínám autopilota a jen jdu. Takové tažné zvíře pohybující se dobrovolně v roli, kterou jsem si sám přisoudil. Nedokážete si představit, jakou vzpruhou bylo dojít některého závodníka. Věděl jsem, že trpíme všichni, jen se asi lišíme v tom, kdo jakým problémem trpí zrovna v danou chvíli. Sleduji, jak se přibližují k blikajícímu červenému světlu závodníka přede mnou, potom sleduji robotický pohyb jeho nohou. Hledám skulinu i odvahu jej předejít. Sám sebe se ptám, jestli budu mít dost síly, nejen ho předejít, ale nasadit takové tempo, abych se nestal jeho brzdou. Celou situaci bych přirovnal k předjíždějícím se kamiónům na D1. Jeden jede 89km/h a druhý 93km/h. Nastává situace, kdy v kopci začne předjížděcí „honička“ a všichni za námi se třeba zblázníte.

Chvilí jsem šel za ním a srovnával si krok. Ne, nejde to, musím ho předejít. Jeho tempo mně nevyhovuje a možná ho i znervózňuji. Nepotkáváme se poprvé a tak zrychluji a předcházím ho v hlubším sněhu. Pozdravím ho a zrychluji alespoň po dobu získání náskoku. Některé úseky trati procházejí lesíky a trať kličkuje mezi stromy. Pulka poslouchá na slovo. Těsně před jedním takovým úsekem předcházím manželský pár. Evidentně zápasí jeden z nich s krizí. Muž mi pokyne, ať jdu před nimi. Vstupuji do lesa a pobíhám mezi stromy. Trasa se klikatí nahoru dolů, doprava doleva, aby znovu vypadla někde na širší cestě. V jednom takovém klikatícím se úseku dojdou Španěla, kterému se rozpadly speciální expediční sáňky. Vidím, že montuje šroubky a maticky a parádně ucpal cestu. Nikudy ho nejde předejít a tak čekám. Snažím se vypadat, že mi to nevádí, ale po určitém čase mi to však vadit začalo a nervozita narůstala i u dalších závodníků. Bohužel jsme všichni chladli a čas neúprosně utíkal. Ti dravější se procpalí kolem rozpadlého bobu a nám ostatním, méně dravějším, udělali cestu. „Sláva“ pomyslel jsem si, když jsem se trochu pohnul. Zima se vám hned stane společníci a ráda se pozdrží. Rozhýbávám se celkem rychle a s tím přichází i zahřátí. Z lesa jsme vypadli na zamrzlou plochu již zmiňované řeky. Vytahuji jídlo, ale je to fakt hnus. Hořký chleba. Řeka nás pošle znovu do přírody i na zpevněné cesty. Konečně jsem došel na vytoužený 89 kilometr. Je zde celkem hodně závodníků. Odpojuji pulku a jdu do srubu. Potkávám se se závodnicí, jejíž pozadí mně zpříjemňovalo první kilometry závodu. Pokaždé, když jsme se potkali, tak jsem byl rád, protože se uměla pěkně usmát. Teď právě odchází, takže zas tak se mi nevzdálila, stejně jako ostatní. Vstupuji do srubu a potkávám zde naše tři české bikery. Taky se již balí, ale ještě před tím mi pomáhají doplnit vodu a dostávám doušek černé kávy, kterou mají ve speciálním balení. Znáš tu chuť kávy v sáčku, ale neřeším svoje pocity a napiji se. Nezklamala mě. Je hnusná, ale tady chutná jak italské presso. Zkousím se natáhnout na lavici. Už se mi nechce spát, ale láká mě ten pocit lehnout si. Okamžitě jsem upozorněn, že tady se nespí, že mám jít ven do stanu. Ale jo, pomyslím si v duchu a sedím ve sněžnicích u ohně. Upravuji si výstroj. Mohu se vysvléci a znovu se obléci, abych všechny vrstvy porovnal. Nakonec se obleču, vyjdu ven, připojím si pulku k pasu, zapíši odchod a vyrazím na nejdelší úsek trati bez kontroly. Opět sám. Po hodině chůze se ke mně přibližuje závodnice, kterou znám. Jde však opačným směrem a mě mrazí při představě, že jdu špatným směrem. Zvláštní je i to, že jde sama. Odcházela s celou skupinou lidí a teď jde sama. Ptám se, jestli jdu špatně a ona mi odpovídá, že jdu dobře, ale ona že již končí. Ukazovala si na žaludek, že je jí špatně. Doufám, že si nekoupila taky celozrnný chléb, protože i můj žaludek je tak trochu na vodě. Prohodili jsme ještě pár slov a odešla. Po chvíli mi zmizela z dohledu. I toto je závod. Rozhoduje zde opravdu hodně faktorů. Pokračuji dál a chvíle si krátím pozorováním okolí zahaleného do šedého oparu. Trať se klikatí přírodou a je jen moje. To si tak říkám, když pozoruji terén před sebou a nevidím ani stopy. Pomalu chápu, že mám své místo vybojováno. Daleko široko nikdo a já mám za sebou již přes sto kilometrů. Opět pracuji ve strojovém tempu s přesvědčením, že to dojdou asi pomaleji, ale že to dám. Od dalšího kontrolního stanoviště to mám již jen 35 km do cíle. Jenom?! Úsměvné označení v této krajině. Slyším motor. A už vidím skútr. Zastavuje se u mě a kdosi se ptá, jestli je vše OK a já s úsměvem přikyvuji. V této době již mám za sebou krizi typu - potkám skútr a končím. To bylo tehdy, když jsem nebyl schopen ani jít a stále spal za chůze. Řidič mě utvrzuje v tom, že mám dobrý čas na další kontrolní stanoviště a se vztyčeným palcem odjíždí. Povzbudilo mě to, ale to bylo vše a já si to šinul dál. Strojově se bořic do nestabilního sněhu. Terén se začínal zvedat. Dívám se do navigace a vidím, že za chvíli má být odbočka. Můj posun v této chvíli byl necelé čtyři kilometry za hodinu. U odbočky potkávám opět toho stejného skútraře a ptám se, jestli mám ještě pořád dobrý čas na kontrolní stanoviště a on krčí rameny. Znepokojil mě a tak se ptám kolik je to ještě kilometrů? Osm odpovídá a mě při pohledu na hodinky dochází, že to v limitu nemám šanci stihnout. Za hodinu a půl to prostě nestihnu. Ale i tak se nevzdávám a zrychluji. Sleduji si čas i kilometry. Stále stoupám. Limit je být na stanovišti do 18 hodin. Sněžnice se zakusují a já se snažím vybičovat k vyššímu výkonu. Čas nezpomalíš. I když jsem v nejmenované ruské pohádce viděl, jak Nastěnka přemluvila slunce, ať ještě nevychází. No jo, ale ona pletla punčošky a já pletu tak jediné nohama.

Konečně klesání. Kopec se překlápí a v tom se mi rozšroubovala karabina a leží ve sněhu. Trochu mě to naštvalo. S prominutím, drbu se s tím nějakou chvilku, než jsem schopen pokračovat. Ztráta tak cenného času mě utvrdila v tom, že kontrolní stanoviště v limitu nestihnu, což znamená konec. Vítr se sněhem mi zpívají smuteční chorál. Místo v 18 hodin jsem na stanoviště došel až po půl sedmé. Počasí

se zhoršovalo a já bych opravdu těch zbylých 35 km neušel ani za 12 hodin. Znamenalo by to další noc bez spánku a bez jídla, protože zkyslý chleba fakt nebyl dobrý. Časový limit jsem nestihl a tak končím. Ještě s jedním Španělem jedeme se skútreem k silnici, kde pro nás má přijet auto a zavézt nás do cíle. Pravidla jsou pravidla. Stojíme u silnice a čekáme společně s obsluhou kontrolního stanoviště. Vytahují péřovku. Poskakující Španěl kouká a evidentně mi závidí. Je vysílený a prochladlý. Já mám taky dost, ale je mi teplo. Když už z vás sundají tu zátěž závodu, tak najednou všechny smysly povolí svoji soustředěnost a projeví se únava na 100%. Po příjezdu auta se Španěl nacpal málem do ventilátoru. Naložili jsme věci a jeli do hotelu, odkud byl start. Já usínal a padal řidiči na rameno. Chápal to a nijak se negativně neprojevoval. Konečně vystupujeme. Ptám se, co budeme dlužni a dozvídám se, že vše vyřídí s Alexem a tak začínám chápat, že 100 €, které jsme skládali jako vratnou kauci, mi asi zamává na rozloučenou. Nejdražších 6 km v mém životě, pomyslím si a smírím se s tím.

Vstupuji do sálu hotelu. Podávám si ruku s Alexem, dostávám sendvič, odevzdávám zapůjčené věci a je po všem. Moje účastnická medaile zůstává Alexovi. Nedokončil jsem závod a tak ji nedostanu. Nakonec mých 6 km stálo jen 50 €, stejně jako Španěla. Pulku odevzdám až zítra, rozhoduji se. Představa, že se ještě potáhnu s taškami do mého hotelu mně připadla jako masochismus. Mám hlad a již se chci vyspat. Zastavil jsem se v pizzerii a dávám si pizzu. Velký oči. Snědl jsem čtvrtku a jsem přesycen. Při každém uchopení kousku pizzy se mi prsty kroutili do křeče. Vytahuji umeoocet (ocet z čínských švestiček) a vypiji připravenou lahvičku do dna. Je to hnus, ale pomáhá to doplnit potřebné soli během pár minut. Asi to bylo fakt těžké, když byl takový úbytek soli. Nechávám si zabalit zbytek pizzy a jdu na hotel. Nemohl jsem se zorientovat v trase na svůj hotel. Tyto nejasnosti ze mě asi na necelé dvě hodiny udělaly tuláka po Rovaniemi. Několikrát kolem mě projela hlídka policie, ale pohled na mě je ubezpečil, že já asi problémovým turistou nebudu. Na boku jejich auta jsem neviděl nápis „pomáhat a chránit“. Proto asi ten nezáměr, jinak věřím, že když by pochopili, že mě nemusí chránit, tak by jim bylo jasné, že potřebuji pomoc a pomohli by mě. Ale dost již mimozávodního utrpení.

Přijal mě útulný pokojík. Sprcha a vodorovná poloha. Nechce se mi ani přemýšlet. Čekám, kdy se dostaví pocit prohry, ale nepřichází. Nevzdal jsem, neprohrál jsem a svůj kalich hořkosti a utrpení jsem si vypil až do dna. Pořád si musím uvědomovat, že jsem opravdu laik, amatér a možná i dobrodruh, který se pouští do věcí, které ho posílají často na pomyslný K-pax. Planetu jiné galaxie.

Ráno mě navštívil Petr se svojí manželkou. Petr nemůže moc chodit a každým krokem trpí. Nedivím se. Doběhl třetí a při popisování závěrečných 35 km jsem pochopil, proč nás pořadatel ztrati stáhl. Sněhové peklo nad jezerem mu dalo pěkně zabrat. Sám nevěděl, jestli jde dobře a trvalo mu to 9 hodin. Jak dlouho by to trvalo mně, nemám odvalu ani odhadnout. Ne, pocit prohry nepřišel, neprohrál jsem. Prožil jsem něco, co mně otevřelo další dveře do další místnosti poznání. Už jen stihnout letadlo a vše ať navazuje tak, jak má, protože do čtyř odpoledne musím vyzvednout toho svého andílka ze školky. Netuší, že jsem byl tak daleko a co jsem všechno prožil. Ona má svůj dětský svět a její táta se jako dítě někdy chová.

Sedím v Helsinkách na letišti a koukám na naleštěný šňupák kovového krasavce. Ani nevychladne a vznese se do oblak, ale to jsem již psal.

Sedím, začínám psát a dávám vzniknout prvním řádkům tohoto příběhu. Někde tam uvnitř v tom mém perpetuum mobile, kterému říkáme srdce, se těším, plný dojmů až obejmou svoji dceru. Nemám nic víc než ji a nemohu ji dát nic víc než svůj čas. Když nabereme výšku, vše definitivně končí. Sbohem Rovaniemi, sbohem čase, který jsem zde strávil, neboť se již nikdy nebudeš opakovat, ale navždy zůstaneš jako jeden z příběhů závodu, kterému říkáme život.